

Nummer 15 | 1. August 1908. | 57. Aargang

Guds Regering.

Af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 213.)

Jeg kan her endvidere tilføje, at naar Herren kommer for at holde Dom over de Ugudelige, for at gøre Ende paa al Synd og for at indføre evig Retfærdighed, vil han grundfæste sine egne Love, fordre universal Lydighed og tilintetgøre Ugudelighed og Tyranni. Han vil give Befalinger, og de maa adlydes, og hvis Jordens Nationer ikke overholde hans Love, „skal der ikke falde Regn". De ville da lære ved kraftigere Midler end moralsk Overtalelse, at de ere afhængige af Herren; thi han vil fordre Lydighed, og Skriften siger gentagende, at de Ugudelige skulle udryddes af Jorden, og at de Retfærdige og Sagtmodige skulle arve den. Efter at Herren i Aartusinder har tilladt Menneskene at styre, vil han nu selv tage Regeringstøjlerne i sin Haand og benytte det eneste anvendelige Middel for at haandhæve sine Rettigheder; thi dersom de Ugudelige ikke bleve standsede, kunde de Retfærdige aldrig komme til at regere, og dersom det blev Djævelen tilladt fremdeles at regere, kunde Gud ikke gøre det samtidig. Efter at have ventet længe nok, tager følgelig han, hvis Ret det er, Riget i Besiddelse, og Riget og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, skal gives den Allerhøjestes Hellige; da vil Verden indtage den Stilling, der var bestemt for den, før den dannedes. En Konge skal da regere i Retfærdighed. Guds Kundskab vil udspredes under hans Regerings Beskyttelse. Under

hans Styrelse og Vejledning ville alle de Planer, han har lagt fra Begyndelsen saavel med Hensyn til de Levende som til de Døde, være paa god Vej til at udføres.

12. Kapitel.

Følgerne af Kristi Riges Oprettelse eller Guds Regering paa Jorden.

Da vi nu have sagt saa meget om Riget, komme vi derefter til vor sidste Afhandling: „Hvorledes ville Følgerne blive af Kristi Riges Oprettelse eller Guds Regering paa Jorden?" Dette er i Sandhed et stort og vigtigt Spørgsmaal, som kræver alvorlig Overvejelse. Hvis Verdens Forfatning ikke er bedre efter al denne Nød, Genvordighed, Krig, Blodsudgydelse og Opofrelse af Menneskeliv, maa Mennesket visselig befinde sig i en haabløs Tilstand. Hvis Forandringen til det bedre ikke bliver større end den, Mennesker kunne tilvejebringe, saa at vi fremdeles skulle være Genstand for Tyranners Luner og Pøbelvælde, da kunne vi lige saa godt „æde og drikke, thi i Morgen dø vi"; thi, som allerede vist, maatte vi selv under den bedste menneskelige Regering fremdeles være udsatte for alle de Onder, som ere uundgaaelige i Kødet, uden noget Haab om Forløsning. Men dette er ikke blot en øjeblikkelig, kortvarig Forandring; det er noget, som Gud har besluttet førend Verdens Skabelse, med Hensyn til Jorden og Mennesket, nemlig Satans Fængsling, de Ugudeliges Tilintetgørelse og Guds Regering; med andre Ord, at sætte den moralske Verden i samme Stilling som den fysiske, det vil sige under den Almægtiges Bestyrelse. Krig, Blodbad, Elendighed, Sygdom og Synd ville da blive afskaffede, og i Stedet for vil Retfærdighed og Fred raade. Jorden og Mennesket ville da blive bragte tilbage til deres oprindelige Ypperlighed; i Korthed, „alle Tings Genoprettelse, omtalte af alle Profeter fra Verdens Begyndelse af".

Genoprettelse maa have Hensyn til noget, som har været før; thi hvis det ikke havde været før, kunde det ikke genoprettes. Jeg kan ikke beskrive det bedre, end Parley P. Pratt har gjort det i sin „Advarsels Røst", naar han siger: „Dette er en af de allervigtigste Genstande, Mennesket kan tænke paa, men forstaas maaske ligesaa lidt i vore Dage som nogen anden profetisk Hentydning. Men hvor meget den end ringeagtes nu for Tiden, saa var den dog en Gang Grundlaget for de Helliges Tro, Haab og Glæde. Det var deres rigtige Begreber om denne Ting, samt deres urokkelige Tro derpaa, der styrkede dem i alle deres Foretagender. Deres Tanke var en Gang bleven fæstet derpaa, og de kunde ikke rokkes i deres Beslutning; deres Glæde var bestandig, og deres Tro og Haab var et paalideligt Anker for Sjælen og naaede ud over Tiden og ind i Evigheden. Det var dette, der satte dem i Stand til at glæde sig midt under Trængsel, Forfølgelse, Sværd og Ildsluer, og ved Betragtningen heraf var det, at de med Glæde opofrede alt deres

jordiske Gods og vandrede om som Fremmede og Udlændinge paa Jorden. De søgte et Land, en Stad og en Arv, som ingen uden de Hellige nogensinde har tænkt paa, haabet paa eller forstaaet.

Vi kunne ikke nøjagtigt forstaa, hvad der menes med Genoprettelse, med mindre vi først forstaa, hvad der er tabt eller afskaffet. Naar en Profet taler om alle Tings Genoprettelse, mener han, at alle Ting have undergaaet en Forandring og skulle blive oprettede igen eller blive, ligesom de vare før.

Først bliver det nødvendigt for os at betragte Skabelsen, som den fremkom i Renhed fra Skaberens Haand, og dersom vi da kunne opdage den sande Tilstand, i hvilken den først eksisterede, og forstaa Forandringerne, som siden have fundet Sted, da ville vi være i Stand til at forstaa, hvad der skal genoprettes, og naar vort Sind saaledes er forberedt, da ville vi forvente netop de Ting, der skulle ske, og ikke staa i Fare for ved vor Uvidenhed at løfte vor Haand imod Guds Værk. Lad os først betragte Jorden, dens Overflade, Klima og Frembringelser:

Da Gud havde skabt Himmelen og Jorden og gjort Adskillelse imellem Lys og Mørke, var den næste store Befaling til Vandene, 1. Moseb. 1—9: „Og Gud sagde, Vandene under Himmelen samles til eet Sted, saa at det Tørre ses, og det skete saa." Heraf lære vi en forunderlig Sandhed, som kun meget Faa kende eller tro i denne formørkede Tidsalder. Vi lære, at Vandene, som nu ere adskilte i Oceaner, Have og Indsøer, da vare samlede i et stort Dyb eller Ocean, og at følgelig Landet, der nu er sønderrevet og delt i Kontinenter og utallige Øer, den Gang var et stort og udstrakt Fastland, ikke delt, som det nu er.

For det andet høre vi, at Herren udtaler om Jorden og alt, hvad han havde skabt paa den, at „det var saare godt". Heraf forstaa vi, at der hverken var Ørkner eller ufrugtbare Egne, stillestaaende Moradser eller ujævne, afbrudte eller knudrede Høje eller store Bjerge bedækkede med evig Sne; heller ikke var nogen Del af den beliggende i den kolde Zone, saa at Klimatet derved blev ubehageligt, Landet ufrugtbart og hjemfalden til evig Vinter; men den hele Jord var sandsynligvis en stor Slette med jævne Høje og Dale, der vare vel skikkede til Agerdyrkning, medens Klimatet var behageligt afvekslende med Varme og Kulde, Regn og Tørke, hvilket tjente til at forøge Aarets Produkter, der alle tjente til Livets Ophold saavel for Mennesker som for Dyr, Fugle og Kryb, medens ethvert Vindpust medførte den behagelige Vellugt af de blomsterklædte Sletter og duftende Skove, og den hele dyriske Verden aandede idel Sundhed, Fred og Glæde. Dernæst lære vi af 1. Moseb. 1, 29. og 30.: „Og Gud sagde: Se, jeg har givet eder alle Urter paa Marken, som give Sæd; de skulle være eder til Spise. Og alle Dyr paa Jorden, og alle Fugle under Himmelen, og ethvert Dyr, som kryber paa Jorden, hvori der er Liv, har jeg givet allehaande grønne Urter til at æde; og

det skete saa.“ Af disse Vers lære vi, at Jorden hverken frembragte uhyggelige Urter eller giftige Planter eller ufrugtbare Torne og Tidsler. Enhver Ting, som voksede paa Jorden, var vel skikket til Føde for Mennesker og Dyr, Fugle og Orme, og al deres Føde bestod af Vegetabilier; Kød og Blod maatte ikke anvendes til Spise. Dyrene paa Jorden levede i fuldkommen Harmoni med hverandre; Løven aad Straa ligesom Oksen; Ulven boede med Lammet, og Leoparden laa ved Siden af Kiddet; en Ko og en Bjørn græssede sammen, medens deres Afkom hvilede i fuldkommen Sikkerhed under Skyggen af det samme Træ. Alt var Fred og Enighed, og intet skadede eller forstyrrede Jorden.

Og som Kronen paa det hele se vi Mennesket, skabt i Guds Billede og ophøjet i Herlighed og Magt, med Herredømme over al den store Skabelse af dyriske Væsener, der vrimlede paa Jorden, medens det selv paa samme Tid beboede en skøn og frugtbar Have, i hvis Midte Livsens Træ stod, til hvilket det havde fri Adgang; Mennesket stod for sin Skabers Aasyn, talte med ham Ansigt til Ansigt og beskuede hans Herlighed uden nogen mørk Sky imellem. Betragt et Øjeblik denne skønne Skabelse, iklædt Fred og Overflødighed! Jorden var opfyldt med uskyldige Dyr, som glædede sig paa de store yppige Sletter; Luften var opfyldt med skønne Fugle, hvis yndige Sang genlød overalt; enhver var sin retmæssige Herre underdanig, og denne glædedes derover, medens Mennesket i en dejlig Have, som var Hovedsædet for den hele Skabelse, paa en mægtig Trone regerede over den hele Jord med en uomtvistet Ret; Myriader af Engle lejrede sig omkring Mennesket og lode deres glade Stemmer sammensmelte i taknemmelig Glæde og Fryd og høje Jubelraab. Ikke noget Suk eller nogen Veklage hørtes; ej heller var der Sorg eller Smerte, Taarer, Bedrøvelse, Sygdom eller Død; ingen Tvedragt, Krig eller Blodsudgydelse; men Fred kronede Aarstiderne, som rullede frem, og Liv, Glæde og Kærlighed herskede over al hans Gerning. Men ak! hvor denne Tilstand dog er forandret!

Det bliver nu min smertelige Pligt at paapege nogle af de store Forandringer, som have fundet Sted, samt hvad der har bragt Jorden og dens Indvaanere ned til deres nuværende lave Tilstand. Mennesket faldt fra sit ophøjede Sæde overfor Gud, da det gav efter for Fristelse, og dette Fald havde ikke alene Indflydelse paa Mennesket selv, men paa den hele Skabning, og det foraarsagede en Forandring, der havde vidt rækkende Følger. Selv blev det forvist fra sin Skabers Ansigt, og et Slør blev trukket imellem dem; det blev drevet ud af det frugtbare Eden for at dyrke Jorden, der paa Grund af Menneskets Skyld var bleven forbandet og nu skulde frembringe Torne og Tidsler; i sit Ansigts Sved skulde Mennesket erhverve sit Brød og fortære det med Sorg alle sine Livs Dage for tilsidst at vende tilbage til Støv. Men Evas Forbandelse var, at hendes Kummer og Undfangelse skulde mangfoldig-

gøres; hun skulde føde med Smerte, og imellem hendes Sæd og Slangens Sæd skulde der blive et bestandigt Fjendskab; hendes Sæd skulde sønderknuse Slangens Hoved, men Slangen skulde saare hans Hæl.

Nu, Læser, betragt Forandringen. Denne Jord, som kort før var saa skøn, er nu opfyldt af Sorg og Møje, Død og Græmmelse. Jorden med dens Produkter sukker under Forbandelsens Torne og Tidsler; Mennesker og Dyr leve i Fjendskab; Slangen kryber snedigt bort, fordi den frygter for den knusende Hæl; Mennesket bevæger sig urolig paa den tornefulde Vej, angst for at Slangens Tænder skulle saare hans Hæl og Lammets Blod udgydes paa det rygende Alter. Snart begynder Mennesket at forfølge, hade og myrde sine Medmennesker, indtil Jorden tilsidst er opfyldt af Voldsgerninger; alt Kød bliver fordærvet, Mørkets Magter faa Overhaand, „og det angrede Noah, at Gud havde skabt Mennesket"; det bekymrede ham i hans Hjerte, at Herren skulde komme frem til Hævn og rense Jorden med Vand.

Hvor meget Syndfloden kan have bidraget til at frembringe de forskellige Forandringer med Hensyn til Jordens Deling i brudte Stykker, Øer og Kontinenter, Bjerge og Dale, ere vi ikke blevne underrettede om; Forandringen maa dog have været meget betydelig. Men efter Floden, i Pelegs Dage, blev Jorden delt (1. Moseb. 10, 25). Sandt nok, det er en kort Historie om en saa stor Begivenhed; men alligevel beretter den om en stor Revolution, som rullede Havet fra dets egen Plads i Nord og bragte det til at gaa imellem forskellige Dele af Jorden, som saaledes bleve sønderbrudte og fik omtrent deres nuværende Form; dette, i Forening med de Jordskælv, Revolutioner og andre Naturbegivenheder, som senere have fundet Sted, har alt bidraget til at give Jordens Overflade dens nuværende Udseende, medens de store Forbandelser, der have ramt forskellige Dele paa Grund af Menneskenes Ugudelighed, have været Aarsag til de stillestaaende Sumpe, de sunkne Søer, de døde Have og de store Ørkner. (Fortsættes.)

Vore hedengangne Kvinder.

Personlige Indtryk, nedskrevne af Emeline B. Wells,
Redaktør af »Woman's Exponent«.

I min Serie af Erindringer og personlige Indtryk af fremragende Kvinder i vor Kirke maa jeg begynde med Lucy Smith, Profeten Josephs Moder. Hun var en stærkt udpræget Personlighed, hvilket enhver vil overbevises om, naar de betragte hendes Billede. Hun blev overalt blandt de Hellige betragtet som en sjælden Karakter; en Kvinde, hvis mægtige Sjæl lyste ud af hendes Øjne, og hvis Ord udviste stor Vis-

dom. Man vurderede det som et Privilegium at omgaas hende, og man fyldtes uvilkaarlig af en dyb Agtelse for hende. Mig forekom hun altid at være, hvad hun i Virkeligheden ogsaa var, en Moder til store Mænd. Hun var begavet med et godt Sprog og stor Lethed til at udtrykke sine Meninger, ligesom hun ogsaa gav sin Tale Anstrøg af Autoritet og Værdighed, hvorfor Folket ogsaa overalt, hvor hun kom, viste hende stor Respekt og ofte benyttede sig af hendes Udtalelser som god Autoritet. Hun var en Kvinde af stor Karakterstyrke og var velsignet med Profetiens Gave i rigt Maal. Hun velsignede Søstrene, helbredte ofte de Syge og ydede aandelig Trøst og Opmuntring til Bedrøvede og Lidende. Lucy Smith var født i Gilson, Cheshire County, New Hampshire, den 8. Juli 1776 og døde i Nauvoo, Illinois, den 5. Maj 1855.

Emma Smith, Profeten Josephs Hustru, er den næste, som kan nævnes blandt fremragende Kvinder i Kirken. Hun var en overordentlig betydelig Kvinde blandt de Hellige; hun var stor og velbygget med smukke Former, mørk, med skarpe, gennemtrængende Øjne, af et nobelt og vindende Væsen. Hun var specielt benaadet af Herren til at samle den første Salmebog til Kirkens Brug, og i en Aabenbaring blev hun benævnt »the Elect Lady« (den udvalgte Dame). Søster Emma var godgørende og gæstfri og vandt derved en stor Vennekreds. Overfor unge Mennesker var hun meget moderlig i sin Natur og saa dem gerne i sit Hus, hvor deres Nærværelse skabte gensidig Underholdning og Glæde. Hun var modig og uforfærdet, af et heftigt Temperament og satte sig let i Respekt og Agtelse blandt sine Omgivelser. Hun var en stor Trøster for sin Mand og opmuntrede og stod ham bi gennem hans mange og svære Lidelser og Forfølgelser; hun var ham hengiven i alle hans Interesser og forsøgte altid at være ved hans Side. I sit Hjem var hun saa at sige en Dronning, og hun var elsket af det hele Folk, blandt hvem mange følte sig i dyb Taknemmelighedsgæld til hende for udvist Tjeneste og Venlighed.

Emma Smith havde stor Forkærlighed for smukke Heste og forstod at styre dem vel baade i Ridning og Kørsel; mange af os erindre endnu med stolt Velbehag at have set hende til Hest ved sin Mands Side ved militære Parader, og et noblere Par saa man intet Steds. Hun klædte sig altid passende og med Smag, og i hendes Ridedragt kom hendes smukke Figur ret til Syne. Hun teede sig altid med Værdighed og var i Besiddelse af udmærkede Konversationsevner. Hun var født i Harmoni, Susquehanna County, Pensylvania, den 10. Juli 1804 og døde i Nauvoo, Illinois, den 30. April 1874.

Elizabeth Ann Whitney. Blandt de mange noble Kvinder er det for mig vanskeligt at bestemme, hvem der dernæst bør nævnes. Dog vil jeg overensstemmende med mine personlige Indtryk nu omtale nævnte Søster. Ligesom Lucy Smith synes hun at træde stærkt frem i Rækken

af store og noble Kvinder i hendes Samtid. Hun var en særdeles aandrig og tiltrækkende Personlighed, som kunde udøve en fortryllende Indflydelse ved sin dejlige Stemme og sit vindende Væsen. Hun var en Dame med naturlige, klare Begreber, forenet med en Takt, der langt overgik, hvad der kan erhverves ved Skolens Uddannelse. Søster Whitney var ogsaa en fremragende Karakter i kirkelige Anliggender og indgød en saadan Tillid, at baade Brødre og Søstre gerne søgte hende om Raad og Trøst. I Trængslernes Dage i Kirtland var hun særdeles rundhaandet overfor de fattige Hellige; men hendes Godgørenhed ydedes paa en saadan Maade, at selv den mest følsomme Sjæl ikke følte sig saaret eller ydmyget ved at modtage hendes Gaver. Hun var altid en varm Fortrolig af Emma Smith, om hvem hun altid talte i rosende Udtryk for hendes gode Handlinger. Søster Whitney udmærkede sig ogsaa ved at synge Zions Sange; hendes Stemme var fuld, ren og melodiøs, og hun kunde slaa Triller, ligesom en Sangfugl, i de høje Toner, hvorfor hendes Venner ogsaa hædrede hende med Navnet „Mormon-Nattergalen", saa sød og indsmigrende var hendes Sang. Hun var ingen forfængelig Modedame, men klædte sig i smagfuld Simpelhed. I Balsalen bevægede hun sig med Anstand og Ynde; i det mest udsøgte Selskab og ved Sammenkomster var hendes Optræden fri og naturlig, og hvad hun sagde og gjorde syntes altid at være „det rette". Hun var en Kvinde, der kunde være en Pryd i en ringe Hytte saavelsom i et kosteligt Palads. Hendes store Aandelighed og Nobelhed var fremherskende i hele hendes Liv, og Kærlighed og Fred straalede altid ud fra hendes hele Væsen.

Søster Elizabeth Ann Whitney var født i Derby, New Haven County, Connecticut, den 26. December 1800 og døde i Salt Lake City, Utah, den 1. Februar 1882. (Fortsættes.)

Danmarks Natur.

Det dejligste Digt om den danske Natur
Er Sommerens Roser vilde;
De ranke sig ej til Gavl og Mur,
Og trives lig Sangfuglen ej i Bur;
I levende Hegn ved den klare Kilde,
Der blomstre i Frihed de Roser vilde.

(Udvalgt.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Lørdag den 1. August 1908.

Adspredelse og Fornøjelse.

Der er intet Omraade, hvor Meningerne staa saa skarpt overfor hinanden med Hensyn til, hvad der er rigtigt, og hvad der er galt, som det, der vedrører passende Adspredelse og Underholdning for Folket. De, der bejle til Publikums „Søgning", ville naturligvis bestræbe sig for at tilfredsstille dettes Smag og Fordringer, eftersom det er det eneste, Publikum vil betale for. Dette bliver derfor et Pengespørgsmaal.

Men det, Folket kalder Fornøjelse, beror fuldstændig paa Vanen; Smagen for disse Ting er ligesom Smagen for Føde; den tiltager i Forhold til Brugen, og ved stadig Nydelse af visse Ting lærer man at holde af dem, uanset om de skade eller gavne. Derfor bliver det af saa meget større Vigtighed for os at kende, hvilke Slags Fornøjelser vi bør tillade vore Børn at deltage i, og derfor bliver det af Betydning for voksne Mænd og Kvinder at forstaa at træffe det rette Valg mellem Fornøjelser, saaledes at de vælge dem, der ikke kunne skade hverken Børn eller Samfundet i det hele. De, der have en saadan Opfattelse, bør føle det som en Pligt at vække Smagen for saadanne Adspredelser, som ville lede opad og ikke nedad, Fornøjelser, der ere fornuftige og ikke meningsløse og tomme.

Det kan ikke benægtes, at Tidsaanden lokker til Letfærdighed, Utugt og Gemenheder, medens Kærligheden til det modsatte synes meget sløvet. Særlig kan dette siges om Teatret, hvor „det passende" ofte belønnes med „et daarligt Hus". En slaaende Illustration herpaa havde vi fornylig i denne Stad (Salt Lake City), da en første Klasses Skuespiller med udmærket Medvirken opførte en Serie af den berømte Shakespeares Stykker paa det store Teater; men disse Forestillinger vare i Begyndelsen saa daarligt besøgte og vakte saa ringe Bifald, at han, hvis han ikke havde været forsynet med baade Penge og Udholdenhed, vilde have lidt baade Skuffelse og Tab.

Helt anderledes var det med et Dusin andre, mindre Teatre, der vare overfyldte hver Aften, til Trods for, at Programmerne vare alt andet end opløftende i deres Natur. Som oftest vare de unaturlige og umoralske, idet de fremstillede Scener af Mord, Raahed, Vellyst, Krænkelse af Ærbarhed og Dyd, noget, som ikke burde vække Bifald.

Men ikke alene storme Folk til Teatrene for at faa nervepirrende Nydelser; ogsaa ved mindre selskabelige Sammenkomster synes det tillade-

lige og det passende ikke at tilfredsstille, hvorfor man søger det ophidsende og for Sindet farlige i Stedet. Saaledes have vi nu kunstige Jernbaner med Rutschebaner og lignende Ting, hvor Faren er let synlig, og hvor Sindet i høj Grad opildnes.

Alt saadant synes for mig at være Nydelser af den urette Slags, og det bidrager meget til det Ondes Fremgang og Sejr. Saadanne Nydelser som at bevæge sig i smukke og rolige Spadseregange, at beundre de klare Vandstrømme, Skoven, Bjerge, Bakker og Dale, at fryde sig ved Blomster, Græs og Buske synes at være en alt for tarvelig Fornøjelse; det samme gælder om uskyldig Leg og Spil.

Barnets Sind bliver ved de nu brugelige Adspredelser opildnet ved kunstige Midler, der maa fremskynde en unaturlig Vækst, Forstyrrelse i Nervesystemet og andre Onder, saavel mentale som fysiske og moralske. Derfor bliver det vor Pligt at indføre en bedre Smag i Valget af vore Fornøjelser og en mere rationel Forstaaelse af vore selskabelige Sammenkomster. I Forbindelse hermed vil jeg rette et formanende Ord til Forældre angaaende Fornøjelser: Vi maa alle erkende, at Børn trænge til Adspredelse og Opmuntring; det er urigtigt at drive en Dreng til Arbejde i 16 Timer om Dagen uden at give ham Lejlighed til at have den rette Slags Fornøjelse; derfor bør der gives ham Lejlighed og Tid dertil i Ugens Løb, men ikke om Søndagen. Ingen rettænkende Sidste-Dages Hellig vil anvende den hele Uge Aaret rundt til timeligt Arbejde og saa om Søndagen upyntet „slænge" omkring og forsømme sine religiøse Pligter; thi hvis det bliver Reglen, vil han tabe Evangeliets Aand. Heller ikke kunne Forældre vente, at naar de selv arbejde paa Sabbaten eller gaa til Fornøjelse, Børnene da ville gaa til Søndagsskole. Det synes derfor rimeligt, at en halv eller hel Dag anvendes en Gang imellem til passende Hvile og Adspredelse for vore Børn; men glem saa ikke at tage den overanstrengte Hustru og Moder med. Jeg veed, at Arbejdsgivere vilde faa meget bedre Tjeneste af deres Arbejdere, dersom de gav dem en saadan Udflugt en Hverdag og derved bragte dem til at afstaa fra deres Natteudflugter og Søndagsekskursioner; det samme burde være gældende i Familjer. Den fordærvelige Skik at være ude hver Aften for at søge Fornøjelse bør modarbejdes baade af moralske og finansielle Aarsager.

At øve os selv og vore Børn i Nydelsen af passende Fornøjelser til passende Tider, saa at det ikke lægger sig hindrende i Vejen for vor Gudsdyrkelse, er Punkter af uendelig Betydning i vor Familjeregering.

Joseph F. Smith.

Ovenstaaende er en Redaktionsartikel i „Improvement Era", skrevet af vor Kirkes Overhoved; den fortjener udelt Opmærksomhed og fuldt Bifald, ikke mindst af os, som leve i disse Lande, hvor Fornøjelser ere

blevne til en ren Mani, og hvor Syndens farligste Lokkemad er emballeret i de mest uskyldigt udseende Omslag, om hvilke vi sige med Pauli Ord til Colossenserne i det 2. Kap. 21. Vers: „Rør ikke, tag ikke, smag ikke derpaa."

Bliver Verden bedre?

Et af de ledende Blade i New York meddeler, at der i Amerika har fundet 500,000 Ægteskabsskilsmisser Sted i de sidste 20 Aar, og derved ere 1,500,000 Børn blevne saa at sige hjem- og forældreløse; dette synes unægtelig ikke at være Tegn paa et bedre og lykkeligere Liv. Hjemmet er en universal-guddommelig Institution, hvis Vedligeholdelse er af den største Betydning for en Nations Velfærd og Fremgang. Det er umuligt nøjagtigt at kunne bestemme den Udstrækning, i hvilken Skilsmisser have tiltaget i de senere Aar, eftersom kun 9 af Unionens 46 Stater have ydet statistisk Materiale desangaaende; disse Stater ere: Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts, Rhode Island, Connecticut, Ohio, Indiana og Michigan. Ikke desmindre er der Grunde, der tale for den Antagelse, at Skilsmisseondet hurtigt forøges; Nationalregeringen er derfor travlt beskæftiget med at samle statistiske Oplysninger som Grundlag for en indgribende Lovgivning til at hæmme Fordærvelsen.

Naar vi læse om de mange tomme, ja taabelige Undskyldninger og Paaskud, der anføres for at opnaa en Opløsning af Ægteskabsbaandet, kunne vi ikke komme bort fra den Tro, at Ægteskabet i en foruroligende Grad mere og mere opfattes og praktiseres som »free love« (fri Kærlighed). Den Tidsalder, i hvilken Mænd og Kvinder letsindig tilsidesætte Hjemmets Ansvar og foragte Ægteskabspagtens Hellighed, kan sikkerlig ikke paastaa, at Nationens sande Velfærd ligger den paa Hjerte.

Skilsmisseondet er et af dem, der maa regnes for et fundamentalt eller Grundonde, eftersom det ikke alene ødelægger Individer, men tillige undergraver hele Nationens Moral, ligesom det ogsaa viser Foragt for religiøse Forpligtelser og truer med at opløse den guddommelige Forening, som binder og sammenholder Samfundets Interesser med Skaberens Hensigter. Det bliver derfor et Onde, som træder imellem Gud og Mennesket, og vi spørge: Kan en Verden vokse sig bedre ved en saadan Tingenes Tilstand?

Ægteskabsskilsmisser berøve ogsaa Mænd og Kvinder al hellig Pligtfølelse; naar de derfor tiltage i den Grad, som Tilfældet har været i vort Land i de senere Aar, faa vi et uomstødeligt Bevis paa Tilstedeværelsen af en død eller i det mindste en slumrende Samvittighed, som er aldeles ufølsom for Menneskehedens Velfærd og Nationens Gode.

Det Faktum, at mange intelligente og samvittighedsfulde Mænd og Kvinder fatte Omfanget og den stadigt tiltagende Udstrækning af dette Onde, samtidig med, at de udfolde energiske Bestræbelser paa at standse dets videre Udbredelse, viser tydeligt den overhængende Fare, der truer den hele Republik. End mere alvorlig bliver Stillingen, naar Redningsforsøget finder saa ringe Opmuntring og Understøttelse hos Massen af Befolkningen. At der kun kan gøres saa lidet, hvor saa meget er nødvendigt, er jo et stærkt Bevis paa, at den nationale Retssans lige overfor Skilsmissespørgsmaalet ikke er meget levende.

Videre: Skilsmisser vise en Forøgelse af ægteskabelig Utilfredshed — en Utilfredshed, som kun et Mindretal søger at afhjælpe ved Ophævelse af Ægteskabet ad Lovens Vej. Dette aabenbarer et ulykkeligt Liv, der tiltager i samme Forhold, som Skilsmisser tiltage. Ved den rette Besvarelse af Spørgsmaalet: „Bliver Verden bedre?" er der visse Ting og Forhold, hvormed der maa regnes for at kunne fælde en korrekt Dom; hvis disse Forhold tydelig tilkendegive, at Ondet forøges, da bliver vort Svar meget utilfredsstillende og trøstesløst.

Der findes intet, der kan erstatte Hjemmet og dets guddommelige Mission; milde Stiftelser med Lærdom og moderate Forretningsmetoder kunne ikke oprette Tabet af et helligt Familjeliv. Den tiltagende Bevægelse mange Steder over Skilsmisseplagen er tilstrækkelig Bevis paa, at den tiltager, og dersom Ægteskabets Hellighed er Grundvolden for en Nations Velfærd, da bliver Svaret paa foranstaaende Spørgsmaal: Nej.

Saaledes udtaler Dr. J. M. Tanner, en af vor Kirkes store Tænkere, sig, og disse hans Anskuelser finde Støtte for det første hos ethvert Medlem, som kalder sig Sidste-Dages Hellig, og dernæst hos mange retfindige Skribenter, blandt hvilke Geo. E. Gibby skriver: „Naar man ser barnløse Kvinder færdes paa de mest fashionable Promenader og ved en Sølvlænke lede en Puddelhund, nu og da standsende for at rette paa det fine Tæppe, der dækker dens Bag, kommer man let til at tænke paa de forsvundne „barbariske" Dage og til i Stilhed at nære Ønsket om, at nogle af den Tids Vedtægter igen kom i Brug. Naar Kvinden forraader sit Livs største Mission og Privilegium ved at nære en unaturlig Kærlighed til en Hund og ved forbryderisk at unddrage sig en naturlig Moders Pligter for at have Frihed til at deltage i Nydelser(?), til hvilke hun indføres af moralske Uslinge af hendes eget Køn, da er det paa høje Tid at sige holdt! og at se tilbage til forsvundne Tider, da Kvinder græd, fordi „Forsynet berøvede dem den Glæde at vorde Moder".

Naar vi betragte den megen Fordærvelse i Klædedragt, der bifaldes og optages af de „finere" Selskabskredse over hele den civiliserede Verden, og tage i Betænkning de uhyre Pengesummer, som disse taabelige Ideers Tilfredsstillelse kræve, og endnu mere den ødelæggende og synde-

fulde Praksis, disse Kredse selv ere henfaldne til, da forstaa vi let, hvorfor Leo Tolstoy omtaler Verdens Fremtid med en saa „skarp Tunge" og i et saa trøstesløst Sprog. Kan det da forundre nogen, at den store russiske Moralfilosof siger, at vi vokse gamle, og at Samfundets Tænder falde ud? Kender ikke den gamle Sædelighedskæmpe Historien om alle Nationers Opkomst saavel som deres Forfald? Har han ikke et mentalt Billede af Grækerne, saavel da de nød hele Verdens Beundring, som da de gik ned i en utidig Grav, og kender han Aarsagen til deres frygtelige Fald? Har han ikke set Rom paa dets Storheds svimlende Højde og fulgt det til dets Tilintetgørelses retfærdige Dom? Kender han ikke, at en Nations Lidelser foraarsages ved fordærvede Vaner og ilde anvendte Privilegier; at Beløńning for Herskesyge, Stolthed og unaturligt Levnet er et sikkert Nederlag; at Kvinders Indfald og Mænds Egenkærlighed styrter Nationer i Støvet, og at en magtesløs Regering er et naturligt Produkt af et fordærvet Samfund?

Disse Tilstande kender Filosofen, og derfor er det let at forudsige Følgerne; men om disse onde Profetier skulle opfyldes, afhænger alene af os selv. Lad os erindre, at Virkning er den konsekvente Følge af Aarsag, og saa snare vi kunne fjærne denne, vil Virkningen ogsaa ophøre. Naturen regeres ved Love, og alt i hele Verden er Love underkastet; naar derfor en Nation foragter Lovene om moralsk Renhed, vil „Haandskriften paa Væggen" let udtydes, og hverken Rigdom eller Tidsaandens Bifald hjemler noget Folk, samlet eller enkeltvis, Ret til at „forvende Lovene og forandre Skikkene". Skaberen har sat sit Patentmærke paa alt det skabte, baade levende og dødt, og det lyder: „Ved Love ville I leve; dem foruden ville I visne og dø." Vi betragte Skilsmisser som et sørgeligt Onde; vi tilraade Ægtefæller at være fordragelige mod hinanden og gensidig bære over med og tilgive, hvor Mangler og Fejl gøre sig gældende. Vi betragte Fosterfordrivelse og de dermed beslægtede Synder som en stor Forbrydelse, der er strafbar baade i Guds og i Menneskers Øjne. Vi tro, at „Børn ere en Herrens Arv", og at den nye Ide, som stadig griber om sig, og som har til Hensigt at regulere Familjens Størrelse, er en stor Synd og Overtrædelse og aldeles uværdig for ethvert Medlem i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; enhver, der enten antager eller praktiserer en saadan fordømmelig Lære, vil selv erfare, at Følgerne ej ville udeblive. Vi tro paa, at Dyd og Kyskhed bør beskyttes saavel hos Kvinde som Mand, og at Ægteskabets Hellighed er Hovedhjørnestenen for Lyksalighed her og fuld Frelse hisset.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Ældster fra Utah ankom til København den 15. Juli og beskikkedes til at virke i følgende Konferencer: Hans C. Hansen fra Weston, Idaho til **København**; Jens D. Nielsen

fra Manti, Utah til Aarhus og Herman F. Hansen fra Salt Lake City, Utah til Kristiania.

Vi byde disse Brødre hjertelig Velkommen og nedbede Guds Velsignelse over dem i deres Gerning.

Forflyttelse. Christian Johnsen fra Trondhjem til Aalborg Konference og John J. Piepgras fra Trondhjem til Aarhus Konference.

Lokomotivets 100-Aars Jubilæum.

I Aar kan Lokomotivet fejre sit 100-Aars Jubilæum. Aar 1808 ved Midsommertid satte nemlig den engelske Mekaniker Trevethik det første Jernbanelokomotiv i Gang. Han havde ganske vist allerede i 1804 anvendt sit Lokomotiv paa Marthyr-Tydfilbanen i Syd-Wales, men dette første Forsøg var temmelig mislykket. Det første Lokomotiv kunde trække en Byrde paa 10 Tons med en Hastighed af 8 Kilometer i Timen, men det arbejdede meget uregelmæssigt. Lokomotivet af 1808 var allerede betydeligt bedre. Hvad der fremfor alt virkede imponerende var den store Hastighed, man kunde opnaa med den ny Maskine, naturligvis i Sammenligning med Datidens andre Befordringsmidler. Hvilken Opsigt Lokomotivet vakte, kan man slutte af Navnene paa nogle af de første Lokomotiver: „Raketten", „Luftsynet", „Tagfat" o. s. v.

Det Lokomotiv, som George Stephensen byggede i 1814 til Jerngruben ved Killingworth, tilbagelagde med et Tog paa 13 Tons (en eneste moderne Waggon vejer dobbelt saa meget) 24 Kilometer (3 Mil i Timen), medens Hastigheden, naar Lokomotivet intet havde at slæbe paa, kunde bringes op til 48 Kilometer. Denne Hastighed, der nu overtræffes paa de fleste Baner, ansaas den Gang for noget ganske overordentligt. Stephensen har ogsaa den Fortjeneste at have været Jernbanernes energiske Forsvarer mod den Opposition, den vakte. I Overhuset afslog man hans første Andragende om Tilladelse til at bygge en Jernbane. Flere Talere udtalte Frygt for, at Røgen fra Lokomotivet skulde dræbe Fuglene, at Synet af de forbiilende Tog skulde skræmme Dyrene, at Gnister fra Lokomotivet skulde foraarsage Skovbrand, at Konkurrencen fra Maskinernes Side vilde faa Hestene til at uddø o. s. v., o. s. v. Man søgte at bibringe Folk en panisk Skræk for den ny Opfindelse, og ikke sjælden hændte det, at Lokomotivværkstederne maatte beskyttes mod Overfald og Angreb. Men Stephensen overvandt alle Hindringer. Han forklarede en Dag et af Rigsdagen nedsat Udvalg, at det var muligt med den ny Maskine at opnaa en Hastighed af 50—60 Kilometer i Timen.

„Men, kære Hr. Stephensen", bemærkede et af Udvalgsmedlemmerne,

„tænk, om Toget, som De taler om, ganske pludselig stødte paa en Ko! Hvilken Ulykke . . ."

„Ja, for Koen", svarede Stephensen flegmatisk.

Dersom disse Modstandere af Kommunikation i Dag kunde løfte deres Hoved op af Graven og se, hvor behageligt overraskede vilde de da ikke blive ved at erfare, at Kloden nu er omspændt med et Staalnet, og at Jernhestens Pusten har vakt nye Verdner til Live, hvor Hjem og Muligheder ere aabnede for Millioner og atter Millioner af Mennesker, og hvordan ved Trevethiks Geni og Stephensens Udholdenhed et af Verdens store Mirakler er frembragt i de forløbne 100 Aar. Hvad tør vi paa dette Omraade vente videre fra Teknikens Skaberhaand i de næste 100 Aar?

Blandinger.

Apostel Reed Smoot, Senator for Utah, er af Præs. Roosevelt bleven udnævnt til Formand for Forstvæsenets Komite i de Forenede Staters Senat, og i Forening med Kongresmand Burton fra Ohio, Formand for Komiteen for Kanalsystemet, er han beskikket til at foretage en Studiereise i Tyskland, Sveits, Frankrig og Rusland for i disse Lande at samle alle Oplysninger vedrørende disse to betydningsfulde landøkonomiske Spørgsmaal. Senator Smoots Specialitet er Skoven, medens Kongresmand Burtons er Kanal- og Vandvejsystemet. Som bekendt er Skoven i Amerika bleven slemt medtaget baade ved Ild og Nedhugst, og det i den Grad, at man er vaagnet til Bevidsthed om, at der maa gøres noget for at erstatte Tabet, saa at man ikke skal komme til at staa Ansigt til Ansigt med Mangel paa Træmateriel. I hver Stat findes der uhyre Strækninger, som fortrinlig egne sig til Skov, og det er denne Sag, den nationale Regering nu vil tage fat paa. Udnyttelse af Vandveje med Udvidelse og nye Anlæg samt med Dæmninger og Reservoirs er ogsaa af uberegnelig Betydning for Befolkningen i de Forenede Stater. Utah føler sig taknemmelig og stolt over, at der er vist deres Senator, et Medlem af Mormonkirken og en Leder blandt Folket, en saadan Opmærksomhed fra Landets Overhoved.

Apostel Charles W. Penrose, Præsident over den europæiske Mission, er af Guvernør Cutler bleven udnævnt til at repræsentere Utah i den syttende Universal-Fredskongres, der sammentraadte i London den 27. Juli og slutter sine Forhandlinger i Dag. Den anden Repræsentant, som møder for Utah i Forening med Br. Penrose, er Biskop Spalding af den Episkopale Kirke. Han er en af de mest fremragende Teologer i Utah blandt de sekteriske Trosbekendelser. Det er meget betegnende, at disse to Dignitærer mødes i Verdensstaden og det i et saa vigtigt

Ærinde som at deltage i en Fredskongres; thi det Samfund, som Biskop Spalding repræsenterer, er langt fra at være hverken Venner eller Beundrere af det Samfund, for hvem Br. Penrose er Talsmand; men det er Højmod og sand Filantropi, der lader disse to Mænd samles om Fredens Alter.

Tyrkiets frie Forfatning. Bladene bragte den 27. Juli den glædelige Efterretning, at Censuren er ophævet i det tyrkiske Rige. Dette betyder, at der nu er Trykkefrihed, noget, som hidtil har været ukendt der i Landet, og denne Bestemmelse er derfor blevet modtaget med stor Jubel af hele Folket. I Konstantinopel var Begejstringen saa stor, at man gav sin Glæde frit Løb i Taler, Sang og Optog, der uden at hindres af Politiet eller Militæret varede hele Natten, og Leveraab for Sultanen hørtes fra alle Kanter. Ophævelsen af Censuren er af stor Betydning baade for Osmanerne selv og for det øvrige Europa. Det er et Skridt fremad til Selvstændighedens livgivende Dagslys. Hidtil kunde ikke en Bog eller et Blad udkomme uden først at have gennemgaaet Censurens Skærsild; der var lagt en Mundkurv baade paa Tanke og Tale, og saavel Poeter som Patrioter løb stadig Fare for at faa en blodig Ring om deres Hals, dersom de vovede at give deres Følelser Luft i Bøger eller Blade.

Frugterne af den givne Frihed have allerede vist sig i uhyre forøgede Oplag af Dagsaviser, for hvilke der endog betales det firedobbelte af den almindelige Pris. Mange nye Dagblade have set Dagens Lys, og flere Ugeblade ere forandrede til Dagblade. Hermed er ogsaa det hemmelige Politi afskaffet, og det traditionelle: „Se bag dig" vil herefter finde Plads i Museer for Oldtidslevninger. Hvilken Indflydelse til det bedre denne Tingenes nye Tilstand vil have med Hensyn til Jødernes Indsamling, vil Tiden vise.

En Statue af Profeten Joseph Smith. I 2½ Aar har Kunstneren Mahonri M. Young arbejdet paa en Statue af Joseph Smith i Legemsstørrelse. Den er nu saa vidt fremskreden, at Gibsmodellen er færdig og skal støbes i Bronze for derefter at finde Plads i Salt Lake Tempel. Modellen var udstillet i Bureau af Information ved Ungdomsforeningernes Konference og vandt alle Kunstkenderes udelte Anerkendelse som et af de fuldkomneste Kunstværker, der er frembragt i Utah. Udtrykket i Ansigtet fremviser en Karakterstyrke, som man ikke finder Mage til paa de mange Buster og Portrætter, der hidtil ere fremstillede. Selv i Gibsafstøbningen kommer hans ungdommelige Ansigt med de store, venlige og livlige Øjne til sin fulde Ret. Figuren viser ham iført Selskabsdragt og med et knyttet Halsbind; i den højre Haand holder han en Stok, og paa Haandens Langfinger ses den bekendte Signetring, som han fik i Gave i Kirkens tidligste Dage. Den venstre Arm er bøjet og skjules

delvis af en Kappe, og i den venstre Haand holder han Mormons Bog. Skoene ere brednæsede, saaledes som det var Brug for 75 Aar siden.

Statuen er bestilt af Kirken, og Kunstneren har samlet Materiale fra ethvert Sted og hos enhver Person, der kunde yde ham nogen Oplysning, og støttende sig hertil har han komponeret Billedet, indtil det staar færdigt og tiltaler og tilfredsstiller enhver, som har haft Lejlighed til at se Profeten personlig.

Det vokser!

Der lægges aldrig det Frø i Jord,
Der ikke vokser, saa snart det gror.
Hvert Straa paa Marken, hvert Træ i Skoven
Maa ubetinget adlyde Loven.

Der findes ikke i Hjertet lagt
Det mindste Frø, omend nok saa svagt,
Der ikke vokser for Frugt at bære,
Det er en Sandhed, ej blot en Lære.

Giv derfor Agt paa, hvad Sæd du saar,
Og hvad Slags Frø du af andre faar;
Dit Hjerte aabent eller lukket være
Al Sæd vil vokse og Frugter bære.

(Udvalgt.)

Tankesprog. Vær ikke bange for at veksle dine Anskuelser med andres, men vær forsigtig med, hvorledes du fremsætter dem.

— Berømmelse er, hvad andre give os; Karakter er, hvad vi selv give os. C. H. Steitzle.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).